

Anmeldelse!

Max Lager's New Orleans Stompers i SeaSide Jazzklub den 13. april 2019.

Orkestret, der spillede lørdag den 13. april kalder sig "Stompers". Ordet kommer fra det engelske "stomp", som betyder noget i retning af at trampe energisk og rytmisk med foden, og det var netop det, som et meget lydhørt publikum gjorde under koncerten med Max Lager's New Orleans Stompers.

Orkestermedlemmer i det traditionelt opbyggede orkester med tre blæsere og fire i rytmegruppen blev budt velkommen af Christian Westergaard, hvorefter musikerne med saft og kraft kastede sig ud i første sæt.

Her var ikke tale om en flok ældre musikere (Jesper Albrektsson naturligvis undtaget), der blot skulle "snige" sig gennem en tresæts jazzkoncert. Nej, her var tale om jazzmusikere, som på deres egen originale måde fremførte mange traditionelle melodier med energi og originalitet, så ingen i salen var i tvivl om, at alle "Stompers" havde spilleglæden i behold. Og som sædvanligt var der en god velafstemt lyd, så vi tilhørere samlet set fik et meget harmonisk lydbillede med en fin balance mellem de syv musikers udfoldelser.

I alle numre demonstrerede solisterne, at de var mestre i det kollektive sammenspil, som karakteriserer den originale traditionelle jazz. Mikael Cinthio, der spiller kraftfuldt og melodisk på clarinet, altsax, sopransax og i enkelte numre også blokfløjte, dansede sig gennem sine soli samtidig med, at han med mellemrum spillede med den ene hånd hængende afslappet ned langs siden. Han er i stand til på sin egen personlige måde at spille såvel lyrisk som kraftfuldt på de forskellige instrumenter. Jesper Albrektsson, som er fast trompetist i det kendte svenske band "Second Line Jazzband" var med som reserve for Bo Ericsson. Jespers spil er virtuost og elegant og når med sin gennemslagskraft ned i den fjerneste ende af salen. Peter Trägårdhs solospil på trombonen var overbevisende vellydt gennem hele koncerten. Men bedst var - som nævnt - deres kollektive sammenspil, hvor de sammen fortolkede de mange kendte såvel som ukendte numre.

Samtidig demonstrerede rytmegruppen, at den mestrede at lægge en swingende baggrund for solisterne uden at de selv brillerede med diverse soli. Orkesterlederen Ulf Albrektsson, der introducerede numrene på udpræget svensk, hvor man skulle anstrenge sig for at få det hele med, spillede dog flere gange solo på pianoet, samtidig med at han sang flere numre med sin karakteristiske stemme.

Ored Borgsund på kontrabas skabte gennem hele koncerten en sprød og velklingende baggrund for solisterne og Lennart Carlsson på trommer og Anders Rylander på banjo lagde endnu mere drive i rytmegruppen, som tydeligvis inspirerede solisterne gennem hele koncerten sammen med det meget lydhøre publikum.

Med dette flotte kollektive sammenspil er vi inde ved den traditionelle jazz' inderste kerne, hvor musikerne bliver inspireret af hinanden og af publikum og leverer en musikalsk oplevelse af høj kvalitet.

Samtidig med at numrene blev spillet på traditionel vis, var der indbygget mange finurligheder i mange af dem fx blokfløjtespil og sang af flere af de øvrige musikere. På programmet var forskellige kendte numre som "OH Marie", "In The Upper Garden" komponeret af den berømte klarinetist George Lewis, "Let me call you sweetheart", "Love song of the Nile", og det gamle Sidney Bechet nummer "Dans les rue d'Antibes", men også mere ukendte numre som "I'll take you home again, Kathleen" og det ærkesvenske nummer "Stäng inte dörren".

Koncerten sluttede med nogle numre, som er sikre publikumstræffere: "Corrine Corrina", "Nyboders pris", "On a Coconut Island", "Eh la bas" og til allersidst "Kid Thomas Boogie". Og ganske rigtigt gyngede salen med i alle numre med spontane klapsalver retur til solisterne.

Alt i alt endnu en flot traditionel jazzkoncert, der ligesom koncerten med Jesse's New Orleans Band i februar viste den traditionelle jazz's mangfoldighed og dens utallige muligheder for spændende fortolkninger.

Anmeldelse af,
Mogens Lebech Jensen